

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לצייון מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד

"תפארת רפאל" עטרת שרה

ע"ש רבי רפאל זכתי בן פנחס זצ"ל | ע"ש מל שרה זכתי בת רבקה ע"ה

פְּרָשֶׁת: וַיֵּצֵא

עֲלוֹן מִס': 1,827 | תשפ"א

ליקט וערך: הרב רפאל זכתי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זכתי שליט"א

מחכים לצעד שלנו, כדי לבוא לקראתנו...!

יעקב אבינו הולך לחרן. דרך מלאת סכנות, גשמיות ורוחניות. עשיו אחיו אורב לו בדרך, לבן ממתין לו לרמותו. הוא הולך לנכר, לגלות לבית מלא תרפים (עבודה זרה). מה מחכה לו? מה מצפה לו? הקדוש ברוך הוא מבקש להרגיעו, לנחמו, ולבשרו. שלא ידאג, שלא יפחד. לבשרו שזרעו יהיה כעפר הארץ, ויתברכו בו כל משפחות האדמה. לומר לו שהארץ תהיה מורשה לו ולזרעו, ולהבטיחו שהוא לא יעזבנו עד שהבטחות יקויימו. אלו הבטחות נפלאות! וכן, האם הקדוש ברוך הוא מתגלה אליו ומבטיחו? **לא! הוא מניח לו ללכת לחרן, בלי הבטחות!**

יעקב אבינו יוצא מבאר שבע, עולה בנגב, חוצה את מדבר יהודה, עובר את השרון, את עמק בית שאן, את הגליל התחתון, עולה לרמת הגולן, מגיע עד תְּרַן (היא עיר קדומה, הנמצאת בטורקיה ליד הגבול הסורי, סמוך לנהר פְּרַת) - ומן השמים לא אומרים לו מילה! בדרכו הוא עובר על פני הר המוריה, מקום המקדש, ולא רמזו לו שיש עבורו כאן בשורה. שיש עבורו מסר, נבואה. מדוע? אומר המדרש: הוא לא נתן אל לבו להישאר שם ולהתפלל - האם מן השמים יעכבוהו? לא, לא עיכבו אותו. הוא הגיע עד חרן, והיה יכול להמשיך ולבוא אל לבן, ולשאת את בנותיו, ולהפסיד חלילה את כל הברכות הללו, את הכתרים הנישאים, את הנבואה המרוממה.

איך בכל זאת זכה לה? כאשר הגיע לחרן ערך חשבון נפש. הרהר בלבו: "כלום יתכן שעברתי על מקום שהתפללו בו אבותי, ולא התפללתי בו?" (סנהדרין צה:). הרהור של חרטה. כמה הרהורי חרטה עוברים בלבנו, על דברים שהיו צריכים להעשות ולא נעשו, או שלא נעשו כהוגן. ומה אנו אומרים? חבל, ודי. בפעם הבאה נשלים. אבל **יעקב אבינו לא נהג כך. הוא הסתובב כדי לחזור!** נורא הדבר: הוא היה מוכן ללכת חזרה עד רמת הגולן. לרדת לגליל, לחצות את השומרון - ולהסתכן במלכודת של עשיו הזועם, המחכה לו! - כדי לתקן משגה! ואז - ואז אירע הכל. הדרך קפצה לו, הר המוריה נעתק ממקומו ובא לבית אל, והוא לן במקום, וזכה במחזה הנבואה, ובהבטחות הנשגבות, ובכל הכתרים. ומדוע? משום שהוא היה מוכן - לחזור, לצעוד!

מאתים שנה לאחר מכן התבשרו עמרם ויוכבד שעתידי לצאת מהם בן, שיהיה מושיעם של ישראל. גם איצטגניני פרעה, להבדיל, ראו שעתידי להיוולד מושיעם של ישראל (סוטה יב.). כאשר משה רבינו נולד, נתמלא הבית אורה, **"וַתֵּרֶא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא"**. לימים, כאשר משה רבינו סירב ללכת בשליחותו של הקדוש ברוך הוא ברוב ענוותנותו, אמר לו הקדוש ברוך הוא: **"משה, אם אין אתה גואלם - אין אחר גואלם"**. רק אתה הוא הגואל! **שמונים שנה עברו עליו, עד שהגיעה עת הגאולה,** ואז הלך במדבר עם צאן יתרו, ולפתע ראה והנה סנה בוער באש. **"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְרֶה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הַמַּרְאֵה הַגָּדֹל הַזֶּה, מִדּוּעַ לֹא יָבֵעַר הַסֵּנֶה"** (שמות ג, ג). סר לראות, וקיבל את ההוראה לגאול את העם. מבהיל! הסנה בער בשקט, בדממה. אם משה רבינו היה מתפלל, משתומם - וממשיך הלאה, מה היה קורה? מאומה! הוא היה ממשיך להיות רועה צאן. ועם ישראל היה ממשיך לעבוד בחומר ובלבנים... מה חולל את המפנה? הצעד של משה רבינו! **מי יודע מי יודע כמה גאולות הפסדנו. בגלל שלא צעדנו את הצעד?** כל אחד והצעד שלו, כל אחד והגאולה שלו. כי בשמים מחכים לצעד, לצער אחד, ל"פיתחו לי פתח כחודו של מחט!" נדע זאת לפעם הבאה. לא להסתפק בהרהור, בפליאה, בחרטה, אלא לפסוע - ואז הכל יבוא לקראתנו. כי לפסיעה הזו מחכים!

יִיְיָקֵץ יַעֲקֹב מִשְׁנֵתוֹ (כח, טז) - פעמיים כתוב **"יִיְיָקֵץ"** - **"יִיְיָקֵץ יַעֲקֹב"**, **"יִיְיָקֵץ פָּרְעֵה"**. צדיק כשקם, מתחיל מיד בעבודת ה' **"אֲכֹן יֵשׁ ה' בְּמָקוֹם הַזֶּה"**. גוי כשקם מהמיטה **"וַיִּשָּׁן וַיַּחֲלֵם שְׁנִית"** - מיד מתהפך לצד אחר לחטוף שינה...

"אֲכֹן יֵשׁ ה' בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי" (כח, טז) - מתי אדם מסוגל לחוש את קרבת ה'? אם **"אנוכי לא ידעתי"** - אם אין הוא מחשיב את ה'אנוכי' שלו. (המגיד ממזריטש)

וַיֵּאָהֵב גַּם אֶת רַחֵל מְלֵאָה (כט, ל) - לאה הייתה מוסיפה ומשבחת בפניו את רחל, כדי להרבות את אהבתו אליה. וזהו שנאמר: **"וַיֵּאָהֵב גַּם אֶת רַחֵל - מְלֵאָה"** (פתח אליהו)

וַיַּחֲרֵ אַף יַעֲקֹב בְּרַחֵל (ל, ב) - כיון שראתה רחל, כי בגלל היות לאה שנואה זכתה לבנים. החלה לדבר דברים העשויים להרגיז את יעקב, על מנת שתהפוך גם היא שנואה ותזכה לבנים. ואמנם היא השיגה את מטרתה: **"וַיַּחֲרֵ אַף יַעֲקֹב בְּרַחֵל"**... (קול שמחה)

וַיִּגְנַב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבֹן הָאֲרָמִי עַל בְּלֵי הַגִּיד לֹו כִּי בָרַח הוּא (לא, כ) - יעקב גנב את לב לבן על ידי כך, אשר **"עַל בְּלִי"** - על כל ענין פעוט של מה בכך, **"הַגִּיד לֹו כִּי בֹרַח הוּא"** - מיד היה מאיים עליו בבריחה, עד אשר נתרגל לבן לאיום זה ולא נתקבל עליו ברצינות, וכך לא נתן דעתו לשמור עליו. (אלשיך)

שננון

שאל **"משכיל"** אחד את **רבי שלום מבעלז**: ילמדנו רבינו, מדוע המשכילים הלובשים בגדים קצרים, עושים חיל בעסקיהם ומצליחים במעשיהם. ואילו החסידים הלובשים בגדים ארוכים ונוהגים בדרך אבותיהם, רובם עניים מרודים וחיים חיי צער? **"דברים כפשוטם" השיב לו רבי שלום**: כאשר ברך יצחק אבינו את יעקב, **"מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ"**, לבש יעקב בגדים קצרים של עשו, ומאז מושפעת הברכה על אלו שנראים במלבושם ובמנהגיהם כמו עשו הרשע...

מושגים ביהדות

חודש כסלו

"ג' בכסלו שנת ד'ר"ס, **נפטרו רבינא בריה דרב הונא**, ראש ישיבת 'סורא' ועורך ה'תלמוד הבבלי' יחד עם חברו רב אשי. ידוע גם בכינויו 'רבינא האחרון'. פטירתו ציינה את סיום תקופת האמוראים.

"ד' בכסלו הוא יום פטירת **ראובן בן יעקב**. חלוקות הדעות לגבי קברו, בספר הישר מסופר שנקבר בחלקת ראובן ברומיא שבעבר הירדן. מסורת מקומית קדומה מצביעה על חולות פלמ"חים, ולאחרונה אף החלה נהירת מתפללים אל המקום. מסורות אחרות מציינות את קברו בארבל שליד טבריה, או בבקעת בית נטופה.

"ט"ו בכסלו הוא יום פטירת התנא **רבנו יהודה הנשיא** מחבר המשנה, בשנת ג'תתקע"ג לערך. היה נשיא הסנהדרין נצר למשפחת הלל הזקן וחותם תקופת התנאים.

סיפור השבוע

חשיבותה של דעת תורה

חכמינו ז"ל תלו את מותה של רחל אימנו על אם הדרך בקללתו זו של יעקב אבינו: **"עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה"**; שהייתה כשגגה היוצאה מלפני השליט'. אומר **הגאון רבי משה לוי זצ"ל** - שיעקב לא האמין שמישהו מבני ביתו יעשה צעד משמעותי כזה מבלי להיוועץ בו, ולכן ללא חשש הבטיח ללבן כי מי שגנב את הפסלים לא יחיה. כוונתה של רחל כמובן טובה הייתה, היא רצתה להפריש את אביה מעבודת הגלולים. דא עקא, שהיא לא נמלכה בדעת-תורה, היא לא שאלה את יעקב אם אכן כך ראוי לנהוג. **מסופר על הראשון לציון רבינו מרדכי אליהו זצ"ל** שבהיותו רב ראשי, הוזמן פעם לביקור ממלכתי עם כל פמלייתו בנמל התעופה בן-גוריון. אל הסיור שנערך עבור הפמליה, הצטרף אחד ממנהלי שדה התעופה. כשהסתיים הסיור, מיהר אותו מנהל אל הרב וביקש לשאול שאלה שאינה נותנת לו מנוח. **"בבקשה"**, האיר לו הרב פנים, **"שאל שאלתך"**. פתח המנהל ושאל: **"מדוע מחויב אדם שבא לשאול רב שאלה הלכתית, לנהוג על-פי מה שיוורה לו? וכי לא מצאנו שהרבנים טועים?"**. **"נכון, כולם יכולים לטעות"**, הסכים הרב, **"אבל כדאי להישמע לרב כי ידיעותיו רחבות יותר, והוא רואה ויודע דברים שאדם רגיל אינו שם לב אליהם!"**. פניו של המנהל העידו כי התשובה אינה מספקת אותו. **"אני לא מבין!"**, המשיך המנהל להקשות, **"לא נתפס אצלי למה לחייב!?"** שהרב יאמר מה שיאמר, והשואל יעשה מה שלבו חפץ... הרב חייד לעומתו ואמר: **"המתן, עוד תבין את דבריי"**. **הכתובת הבאה בסיוור היתה מגדל הפיקוח**. **"הגובה של מגדל הפיקוח הוא כבניין בן חמש-עשרה קומות"**, פתח מדריך הסיור, **"בראש מגדל הפיקוח יושבים פקחי-טיסה המשקיפים על מסלולי ההמראה והנחיתה"**, הצביע המדריך אל המסלולים שהיו פרוסים למרגלותיהם, **"המשקיפים יכולים, מתוקף היותם במקום כה גבוה ושדה הראייה הרחב כל כך שעומד אל מול עיניהם, לראות את כל המטוסים שממריאים או נוחתים בשדה התעופה, ועל כן חייבים כל הטייסים להישמע להוראותיהם, בטרם ינחתו או ימריאו"**. **"אפשר לשאול שאלה?"**, פנה הרב אל המנהל שקודם לכן שאלו את השאלה. **"בודאי"** ענה המנהל, שמח על התעניינותו של הרב הראשי. **"נניח"** שאל הרב **"שטייס רואה מסלול פנוי ומבקש לנחות בו, אך המשקיף היושב במקום גבוה זה מורה לו לנחות במסלול אחר. האם יוכל הטייס לנחות בכל זאת במסלול שלבו חפץ?"**. **"חס וחלילה"**, הודעק המנהל, **"הטייס חייב להישמע להוראות הפקח, שכן שדה הראייה של הפקח רחב יותר, והוא רואה ויודע דברים שהטייס אינו יכול לראות ממקום מושבו!"**. **"ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר"**, הפטיר הרב בחיור...

יוסיף חכמה

יעקב ועשיו

בפרשתנו מסופר על יעקב אבינו שיצא מבית הוריו לאחר שלקח את הברכות מעשו. תחילה ירד יעקב לבאר שבע וכשעלה לרצון לפני ה', יצא לחרן. עשו שלח אחריו את אליפז בכורו וציווה עליו להרוג את יעקב ולקחת את כל רכושו. טען אליפז, הרי הבטיח ה' לאברהם כי בניו ישתעבדו ארבע מאות שנים, ישמעאל אינו זרעו וליצחק שני בנים, אתה ויעקב, ואם ימות יעקב תהיה אתה וזרעך משועבדים ארבע מאות שנים, מוטב של תהרגהו. **אך לא הסכים עשו וציווה על אליפז להרוג את יעקב.** לקח עמו עשרה אנשים וכשהגיע לגבול ארץ כנען מול שכם ראה את יעקב. אמר לו אליפז, אבי ציווה להורגך והלך בריחוק ארבע אמות ובכה. אמר לו יעקב, למה אתה בוכה? אמר לו אליפז, כיצד אוכל להורגך אחרי שלמדתי את תורת ה'? נתן לו יעקב את כל רכושו ואמר לו שעני חשוב כמת ולכן נחשב שהרגו. ואם ישאלו אביו היכן הראש הכרות של יעקב, יאמר שנתנו לאריה בדרך שרצה לטורפו וכן עשה. נכנס יעקב למים ובגדיו נלקחו על ידי אליפז. ונעשה לו נס ופרש טבע ומת, ויעקב לקח את בגדיו. הכה יעקב במקלו והירדן נבקע לפניו. **בא עשו שוב להורגו,** ויעקב יצא בדרך נס מהמערה בה התחבא, והלך לישיבת עבר במשך 14 שנה. לאחר מכן נסע לחברון לבקר את הוריו, וכשראהו עשו ביקש שוב להורגו. ועשו נסע לשעיר ושם נשא את בשמת ולאחר מכן חזר לבית אביו ונשותיו הקריבו לעבודה זרה והכעיסו את יצחק ורבקה. **בדרכו עבר יעקב בהר המוריה** ושם ראה את החלום עם הסולם והבטיחו הקב"ה שיקבל את ארץ כנען וירבה את זרעו. כשבא לחרן פגש את הרועים וגלל את האבן כאדם שחולץ פקק הבקבוק. וכשבא לבית לבן, החליף את משכורתו עשרת מונים.

מפניני מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל

ביטחון בה'

ותרא רחל כי לא ילדה... ותאמר אל יעקב הבה לי בנים... ויאמר, התחת אלהים אנכי... (ל, א-ב): סיפר מרן רבינו זצוק"ל: לפני עשרות שנים הייתה מגיעה אלינו מידי פעם אישה אחת, והייתה מבקשת שנתפלל עליה שתזכה ללדת ילדים, הייתי מתפלל עליה אבל בתוכי ידעתי שתפילתי לא תועיל לה. וכך, חלפו עליה 14 שנים מעת נישואיה, ועדין הייתה מחכה לפרי בטן. הפרופסור הגדול מר צ' התייאש ממצבה, ואף הוסיף ואמר לה: שמעי נא גברתי, אם יצמחו לי שערות בכיף היד - אז תזכי גם את שיהיו לך ילדים! **האשה הזאת** בשומעה את דברי הפרופסור נשברה לגמרי, ובאה שוב אלינו כשהיא ממררת בבכי שנתפלל עליה באומרה כי רק הקב"ה יכול לעזור לה. ואכן התפללתי עליה שתזכה לפרי בטן, וכשיצאה מלפני, אמרתי לתלמידים - עכשיו היא תיוושע...! שאלוני התלמידים: מדוע רק עכשיו התפילה התקבלה? אמרתי להם מפני שעד היום תלתה עיניה ברופאים, והיתה מתפללת כדי לצאת ידי חובה, אבל עכשיו היא נשברה, וכבר אינה תולה בטחונה ברופאים אשר נתייאשו ממנה, אלא תולה עיניה רק בהקב"ה שהוא יושע אותה, ולכן עתה תיוושע. וכך היה, כעבור שנה ילדה בן זכר, ולאחר מכן התברכה בעוד ילדים ב"ה.

הראשון לציון ונה"י לישראל רבינו יצחק זוסה שליט"א

הראשון לציון ונה"י לישראל רבינו שלמה זעמאר שליט"א

הודעה משמחת למתפללי בתי הכנסת והגבאים!

חומש מהודר ביותר עם התפילות ליום השבת

זכינו ובמכון להוצאת ספרים וחקר כתבי יד "תפארת רפאל" של מוסדותנו, הוצאנו לאור **ספר חמשת חומשי התורה** בכרך אחד מהודר ומפואר, בצירוף ההפטרות לפי כל המנהגים, כולל התפילות ליום השבת בנוסח עדות המזרח ומרן **רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל**. סדר אותיות חדש ומדויק, באותיות מאירות עיניים. מודפס על נייר בייבל כרומו, כריכה חדשנית ומפוארת. פירוש רש"י ותרגום אונקלוס בניקוד מלא, ועוד פירושי חז"ל על התורה. אף פתחנו ראשי תיבות וציינו מראי מקומות. החומש מעוטר בהמלצות הראשונים לציון שליט"א, בצירוף קונטרס "ילקוט יוסף" דיני ספר תורה' השלם.

ניתן להשיג בטל': 260-260-1800 מחו"ל: 1866-676-8696

אמרת השבוע

"קל יותר לעקור הר על ידי חודו של מחט, מלעקור גאווה מתוך ליבו של אדם" (רבי אריה לוי)

הלכות קידוש

- א. קודם הקידוש צריך שתהיה מפה פרוסה על השלחן, ויתן עליה את הלחם משנה, ואחר כך יפרוס על הלחם מפה אחרת. זכר למן שהיה כמונח בקופסא, טל למטה וטל למעלה והמן באמצע. ועוד, כדי שלא יראה הפת את בושותו, שמקדים לברך על היין קודם הפת המונח לפניו. ודי שהפת תהיה מכוסה עד לאחר הקידוש. וטוב להשאיר הפת מכוסה עד ברכת המוציא. וגם אם מקדש על הפת, טוב שיכסנו בעת הקידוש, ובתחילה יברך המוציא, ויניח ידיו על הפת, ויגלה הלחם משנה, ואחר ברכת המוציא יברך ברכת הקידוש, ויחזור ויכסה במפה ויניח ידיו עליהם עד גמר הקידוש.
- ב. כשמקדש על היין, נוטל כוס שמחזיק רביעית הלוג או יותר, [שמונים ואחד גרם], וממלא את הכוס ביין הכשר לברכה. ומכל מקום כל שיש בכוס שיעור רביעית יין, אף אם אין הכוס מלא, אין זה לעיכובא. ואם שתו מהכוס, היין שבתוכו נפגם, ואינו ראוי יותר לקידוש. ואחר כך אווזו הכוס ביד ימינו, ומגביהו מן השולחן טפח או יותר, ולא יסייע בשמאל את יד ימינו. ואומר כשהוא עומד "יום השישי ויכולו וכו'" עד אשר ברא אלוקים לעשות, ואח"כ מברך בורא פרי הגפן, וברכת הקידוש, ושותה מיושב.
- ג. נהגו לומר לביל שבת פזמון "שלום עליכם", ויש הנוהגים לכפול כל בית ג' פעמים, אך אם ממחר ללימודו, וכיוצא בזה, אין צריך לכפול. ומנהגינו לומר "צאתכם לשלום" ואין צריך לבטל המנהג.
- ד. מנהגינו על פי הקבלה לומר הקידוש לביל שבת מעומד, בין כשמקדש לעצמו, ובין כשמקדש ומוציא אחרים. ונכון שישתה מיושב. ובקידוש של יום, מקדשים בישיבה.
- ה. כשבני הבית רבים, ויש בהם מי שאינו יכול לשמוע את הקידוש היטב מבעל הבית המקדש, או שהמקדש מגמגם בלשונו, או בולע אותיות ותביות מהברכה, יש להם לברך בלחש את ברכת הקידוש, ובשעת הברכה יתנו עיניהם בכוס שביד המברך. וכשהמקדש יסיים הברכה לא יענו אמן אחר ברכתו, שמאחר והם בירכו בעצמם, ובדעתם לטעום מהיין, אם יענו אמן הוי הפסק.
- ו. אף מי שאינו מקדש לעצמו, כגון שאינו רוצה לסעוד במקום זה, או שכבר קידש וסעד, יכול לקדש לאחרים כדי להוציאם ידי חובה, כשיש שם כאלה שאינם יודעים לקדש בעצמם. שהרי בברכת המצות כל ישראל ערביין זה לזה. אם בדעתו לקדש שוב בביתו, ואינו רוצה לצאת ידי חובת הקידוש, אין לו לטעום בעצמו מן היין, אלא יטעימו לאחרים.
- ז. לכתחילה ראוי ונכון שהמקדש עצמו ישתה מהיין מלוא לוגמיו (והוא רובו של רביעית, כארבעים ושנים גרם לאדם בינוני). ואם המקדש או אחד המסובים טעמו מעט מהיין, אף שאף אחד לא שתה מלוא לוגמיו, בדיעבד יצאו כולם ידי חובת קידוש. ומצוה מן המובחר שכל המסובים יטעמו מן היין לחיוב מצוה. ואף מי שלא טעם מהיין, יצא ידי חובת הקידוש, הן בקידוש הלילה והן בקידוש היום. שאין טעימת המסובין לעיכובא, אלא לחיוב מצוה.
- ח. מותר לקדש בכוס העשוי לשימוש חד פעמי, או כוס נייר, וכדומה. אך אם יש לו כוס אחר, עדיף יותר לקדש בכוס אחר, ויקיים בעצמו, זה אלי ואנוהו, התנאה לפניו במצות. אין מקדשים על יין שריחו רע, או יין מגולה, וכן אין לקדש על יין שיש בו תערובת של רוב מים, ולכתחילה מצוה לקדש על יין אדום.
- ט. השומע קידוש ממחלל שבת בפרהסיא, ואי אפשר לו לקדש בעצמו, ונאלץ לצאת ידי חובתו על ידי אחד כזה, יש לו על מה לסמוך, ויוצא ידי חובת קידוש. אך טוב שיאמר בלחש קידוש היום, עם המקדש, ויתן בכוס עינו בשעה שמקדש.
- י. אין לקדש על בירה או שכר אלא אם כן אין בעיר יין, או כשהיין מזיק לו, שאז יקדש על חמר מדינה.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ביאור	ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
ביטוח השבת	4:21	4:17	4:17	4:21
ציאת השבת	5:12	5:08	5:08	5:12
רכישת תם	5:44	5:40	5:40	5:44

עלון השבוע לזכות חמד הבחורים
ה"ה יעקב פירסט בן הרב שלמה הי"ו
שהקב"ה יזכהו לזיווג הגון במהרה
ויצליח בכל מעשי ידיו - אמן

פְּרֵשֶׁת הַשְּׁבוּעַת הַתּוֹלְדוֹת

וַיֵּצֵא
וְעַמֵּי תְלוּאִים
הוֹשֵׁעַ יֵא

תלמוד תורה לילדים
שיעורי תורה ויהדות לבנות
כלל ובנות מרדכי
בגדים תורניים
קידוש החוקים
מכון החצות ספרים וחקי סתבי יד
הצגה לחצות התלמידים במהלך
עזרה לנזקקים
חודרת רוחנית לעולים חדשים
מוקד עולמי לאמירת התלמידים
שמעון תדמי